

Hồi thứ bốn mươi sáu

Trong Hoàng cung xảy biến lúc canh khuya

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, bao nhiêu lực lượng tiêu tan hết.

Nguyên lúc gã thi triển "Đằng la thức" ôm ngang lưng tiểu Quận chúa, lập tức cô vung song chưởng đánh vào mặt gã, bắt buộc gã phải buông tay. Lúc này toàn thân cô cũng nhún ra. Vi Tiểu Bảo đã hai tay từ sau lưng qua hai vai ngược lên giữ lấy hàm dưới cô. Đó là "Thác thiên thức" trong Cẩm nã thủ pháp.

Hai tay tiểu Quận chúa đưa đưa ra ngoài cửa, không thể co về để công kích. Cô lâm vào tình thế không tự giải cứu được.

Giả tỷ hai người đứng đối diện thì tiểu Quận chúa còn có thể phóng đấu gối đá vào hạ bộ hoặc bụng đối phương, nhưng cũng phải vung chân rất mau lẹ, không thì đối phương tăng gia kinh lực vào hai tay là vặn đứt xương cổ cô ngay. Đây chính là một sát thủ ghê gớm để đảm thương chí mạng trong phép cầm nã.

Lúc này Vi Tiểu Bảo nằm trên giường mà hai chân tiểu Quận chúa đứng dưới đất, khó bề vung cước phản công, nên cô biến thành cục diện bị kiểm chế.

Lại nghe tiếng lách cách vang lên rồi cửa sổ bị người đẩy bật ra. Trường hợp này khiến cho Vi Tiểu Bảo cũng phải giật mình kinh hãi.

Hồi trước Hải lão công mắc bệnh ho suyễn, sợ gió, nên cửa sổ đã đóng đinh chặt lại để tránh phong hàn.

Sau Hải lão công chết rồi, Vi Tiểu Bảo lại sợ có người dòm nom những chuyện bí mật, nên cửa sổ vẫn đóng chặt như cũ.

Bây giờ có người đẩy cửa sổ ra là một chuyện khác thường, trước nay chưa từng xảy đến.

Vi Tiểu Bảo cất tiếng run sợ nói:

- Có quỷ thật rồi.

Tiểu Quận chúa nhảy xổ lên giường chúi đầu vào trước ngực gã. Toàn thân cô run bần bật.

Cửa sổ mở từ từ ra rồi, một thanh âm lạnh lẽo cất lên hô hoán:

- Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử!...

Ban đầu Vi Tiểu Bảo cho là quỷ hồn Hải lão công xuất hiện. Nhưng sau gã nghe tiếng hô hoán lại là khẩu âm đàn bà, càng bỏ vía cất tiếng run run la lên:

- Đúng là quỷ cái!

Lúc này hai tay Vi Tiểu Bảo nắm giữ được tiểu Quận chúa đã buông ra rồi. Trái lại, tiểu Quận chúa lại ôm khư khư lấy gã, vì cô sợ hết hồn.

Đột nhiên một cơn gió mạnh lùa vào. Đèn lửa trong phòng tắt phụt.

Vi Tiểu Bảo hoa mắt lên. Trong phòng đã thêm một người.

Lại nghe "quỷ cái" cất tiếng âm u lạnh lẽo gọi luôn mấy câu:

- Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử! Đức Diêm vương kêu người đi đó. Diêm vương gia bảo người sát hại Hải lão công.

Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã muốn cãi:

- Hải lão công đâu có phải nô tài hạ sát?

Nhưng gã líu lưỡi, miệng há hốc mà không sao thốt nên lời được.

Lại nghe quỷ cái nói:

- Diêm vương gia bắt người đem đi liệng trên núi đao, hay quẳng vào vạc dầu. Tiểu Quế Tử! Bữa nay người đừng hòng trốn thoát nữa.

Vi Tiểu Bảo nghe mấy câu này đột nhiên phát giác, gã la thầm:

- Té ra là Thái hậu chứ không phải là quỷ cái.

Tuy gã đã biết đây là người chứ không phải là quỷ, nhưng gã càng sợ hãi hơn, vì người này chính là Thái hậu. Gã lẩm bẩm:

- Nếu là quỷ cái đến bắt thì hoặc giả ta không chịu đi còn được nhưng Thái hậu thì chẳng có hy vọng gì sống nữa. Thế nào mụ cũng giết mình để bịt miệng.

Thực ra trước kia gã vẫn lo ngay ngáy có ngày bị Thái hậu giết chết để phòng ngừa gã tiết lộ việc cơ mật. Nhưng lâu nay vẫn không thấy động tĩnh gì. Thời gian làm nhạt dần mối lo âu trong lòng gã. Gã cho là Thái hậu chưa hay là mình đã hiểu chuyện bí mật của bà, hoặc lại tin là gã có biết cũng không dám tiết lộ. Đồng thời bà nghĩ tới tiểu Hoàng đế thương yêu gã nên bà không nỡ gia hại.

Thực ra Thái hậu sở dĩ chân chừ chưa hạ sát Vi Tiểu Bảo là vì hôm bà động thủ cùng Hải lão công đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng. Bà lại thấy Hải lão công phóng chưởng, phóng cước đá gã bay đi mà không chết thì cho rằng nội công của gã không phải tầm thường. Nội thương bà chưa hoàn toàn khỏi hẳn, công lực chưa phục hồi, bà không hành động mạo hiểm.

Chuyện giết người để bịt miệng không thể mượn kẻ khác làm thay mình, cần phải chính bà động thủ.

Thái hậu là người tính tình thâm hiểm mà chuyện bí mật lại liên quan đến việc lớn tày đình thì khi nào bà chịu dung cho Vi Tiểu Bảo còn sống ở thế gian. Đừng nói gã chỉ là một tên tiểu thái giám, địa vị thấp hèn chẳng có chi đáng kể, dù gặp tay đại quyền thế như Hậu Phi, Thái tử, Tướng quân, Đại thần mà có liên quan đến vụ cơ mật trọng đại này, số người lên tới trăm người bà giết cả một trăm, lên tới ngàn người bà cũng giết cả một ngàn.

Thái hậu chờ đợi đã lâu ngày, hiện giờ công lực bà cũng chưa hồi phục, nhưng bà nghĩ rằng nấn ná một ngày là thêm một phần nguy hiểm vì việc cơ mật có thể bị tiết lộ.

Thái hậu không thể chờ đợi được nữa liền đến cạy cửa sổ phòng Vi Tiểu Bảo để vào hạ sát thủ.

Bà đứng bên ngoài chột nghe tiếng Vi Tiểu Bảo la "Có quý" liền giả vờ làm quý.

Thái hậu vào phòng rồi không biết trên giường còn có người nằm. Bà từ từ ngưng tụ kinh lực, giơ tay mặt lên, đi từng bước tiến lại trước giường.

Võ công của Thái hậu so với Hải lão công cũng chỉ kém một chút. Kinh lực trên bàn tay bà dĩ nhiên không phải tầm thường. Bà biết rằng phát chưởng của mình đáng xuống thì dù Vi Tiểu Bảo có đến mười mạng cũng không sống sót được.

Vi Tiểu Bảo thấy Thái hậu vung chưởng đánh xuống, còn cách mấy thước, chưởng phong đã quét vào mặt rất như dao thừa, gã biết rằng không thể chống cự nổi liền co mình chui vào trong chăn.

Phát chưởng của Thái hậu đáng xuống đánh "binh" một tiếng trúng cả Vi Tiểu Bảo lẫn tiểu Quận chúa. May ở chỗ cách tám chân bông dày, kinh lực đã giảm đi quá nửa.

Thái hậu biết đánh một chưởng này Vi Tiểu Bảo tất chưa chết.

Bà giơ tay lên phóng phát chưởng thứ hai. Lần này bà vận động kinh lực nặng hơn lần trước. Bàn tay vừa đụng vào chăn bông đau nhói lên. Bà cho là mình bị thương về một thứ khí giới sắc bén, bất giác la lên một tiếng, nhảy lùi lại phía sau.

Giữa lúc ấy bỗng nghe ba, bốn người đồng thanh hô lớn:

- Có thích khách! Có thích khách!

Thái hậu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Sao lại có người biết chóng thế?

Bà nghĩ tới địa vị tôn quý của mình, quyết chẳng thể để ai trông thấy chính bà đã ra tay hạ sát một tên tiểu thái giám.

Bàn tay bị thương đau thấu tâm can, Thái hậu không rảnh để coi Vi Tiểu Bảo đã chết chưa, bà điểm hai chân xuống vọt mình qua cửa sổ nhảy ra.

Chân chưa chấm đất, Thái hậu đã thấy có hai người tập kích phía sau lưng. Bà vung song chưởng ra chiêu "Hậu cố vô ưu" đánh ngược lại.

Sau lưng Thái hậu tựa hồ cũng có mắt, kinh lực song chưởng của bà dĩ nhiên cực kỳ lợi hại đánh trúng vào cả hai người.

Hai người kia đều bị trúng chưởng vào ngực ngã lăn ra.

Tiếp theo Thái hậu nghe thấy từ phía xa xa có tiếng người hô:

- Đội thứ nhất và đội thứ hai bảo hộ Hoàng thượng. Đội thứ ba bảo hộ Thái hậu. Không được ai bỏ đi.

Sau toà núi giả mé đông cũng có tiếng người la:

- Bên này có thích khách. Quân tặc tử to gan định gia hại Quế công công!

Thái hậu biết đây là bọn thị vệ ở trong cung. Tên nào cũng võ công cao thâm, chỉ giao đấu vài chiêu là thân phận bà sẽ bị bại lộ.

Thái hậu liền co người lại ẩn mình vào bên bụi hoa. Bàn tay bà mỗi lúc nổi một cơn đau kịch liệt.

Bóng người lay động. Bảy, tám tên đang đánh nhau loạn xạ ngẫu. Tiếng binh khí đụng chạm bật lên choang choảng như gió táp mưa sa.

Thái hậu bụng bảo dạ:

- Té ra trong cung quả có thích khách xâm nhập. Không hiểu đây là bạn bè của Hải lão công hay dư đảng của Ngao Bái?

Bà lại nghe những tiếng truyền lệnh từ đằng xa vọng lại không ngớt.

Trong bóng tối đen ánh lửa cùng đèn ló từ bốn mặt tám phương chiếu cả vào một chỗ.

Thái hậu nhủ thầm:

- Bây giờ mà mình không chạy thì chỉ lát nữa là khó có đường thoát thân được.

Bà lún mình xuống, từ phía sau bụi hoa nhảy vọt ra, hấp tấp chạy thẳng về tầm cung của mình.

Thái hậu vừa chạy được mấy trượng thì một người nhảy xổ đến trước mặt. Người này hai tay cầm hai ngọn cương trùy đâm lẹ vào trước mặt Thái hậu. Miệng hân lớn tiếng quát:

- Tèn phản tặc lớn mật! Mi dám lén vào cung quấy rối!

Thái hậu hơi nghiêng mình đi. Tay mặt bà ra hư chiêu. Tay trái phóng chưởng đánh tới bả vai đối phương.

Người kia hạ thấp vai xuống tránh khỏi. Tay trái hân cầm cương trùy đâm ngược lên, khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Thái hậu lạng người qua bên trái, xoay tay mặt đánh xéo lại.

Chỉ trong chớp mắt hai bên đã trao đổi mười mấy chiêu.

Người kia miệng không ngớt quát tháo:

- Quân phản tặc giỏi thật! Té ra là một mụ đàn bà.

Thái hậu thấy tên thị vệ này võ nghệ không phải tầm thường. Nếu còn tiếp tục đánh nhau thì chỉ trong vòng hai, ba chục chiêu, e rằng bọn thị vệ khác trong cung sẽ đến tiếp viện.

Bà nghe tiếng bọn thị vệ mỗi lúc một vây gần lại. Trong lúc cấp bách, bà lớn tiếng quát:

- Quân nô tài lớn mật! Mi dám động thủ đánh Thái hậu!

Tên thị vệ giật mình kinh hãi dừng tay hỏi:

- Sao?

Thái hậu đáp:

- Ta đây là Thái hậu!

Trong đêm tối gã nhìn không rõ, còn đang ngẩn ngừ, thì Thái hậu đã vung song chưởng đánh "sầm" một tiếng trúng vào ngực đối phương.

Tên thị vệ kia tan nát ngũ tạng chết ngay lập tức.

Thái hậu đề khí nhảy vọt đi chuồn vào trong bụi hoa.

Đây nhắc lại Vi Tiểu Bảo chui vào chần rồi bị Thái hậu phóng chưởng đánh trúng lưng cơ hồ chết giắc. Trong lúc nguy cấp gã rút trủy thủ trong ống giày ra cầm chổng ngược mũi lên ở trong chần. Chỗ chần này cao gồ lên. Phất chưởng thứ hai của Thái hậu nhằm chỗ cao đáng xuống liền trúng phải mũi trủy thủ.

Thanh gươm truy thủ này sắc bén dị thường, có thể chém tan vàng vỡ đá mà bàn tay của Thái hậu lại đánh xuống cực mạnh. Mũi truy thủ lập tức xuyên qua chăn bông đâm suốt bàn tay Thái hậu từ đằng trước ra đằng sau.

Vì Tiểu Bảo chờ cho Thái hậu vọt ra ngoài cửa sổ rồi mới vén một góc chăn lên thì thấy bên ngoài tiếng người lác đác xôn xao. Gã nghĩ bụng:

- Chắc Thái hậu phái người đến bắt ta rồi!

Gã từ trên giường nhảy xuống đất, mở cửa ra nói:

- Chúng ta chạy trốn cho mau!

Tiểu Quận chúa vừa khóc vừa nói:

- Ta đau... đến chết người!

Nguyên phát chương thứ nhất của Thái hậu đánh trúng sau lưng Vì Tiểu Bảo đồng thời đánh trúng vào đùi bên trái tiểu Quận chúa.

Tiểu Quận chúa hứng chương lực nhiều hơn. Xương đùi bên trái cô bị gãy rời.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Người làm sao thế?

Gã nắm lấy cổ áo tiểu Quận chúa giục:

- Trốn cho mau! Trốn cho mau!

Rồi gã kéo cô ra khỏi giường.

Chân phải tiểu Quận chúa rớt xuống đất, cô cảm thấy đùi đau thấu tâm can. Cô nghiêng mình lăn lộn dưới đất, vừa khóc vừa nói:

- Ta... ta bị gãy xương đùi rồi.

Vì Tiểu Bảo trong lòng nóng nảy cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Sao không gãy sớm, hay gãy muộn hơn...

Gã tự nhủ:

- Lão gia cần trốn thoát thân, đừng nói thị gãy một xương đùi, mà gãy bốn xương đùi, tám xương đùi, thành mười bảy, mười tám đoạn thì lão gia cũng chẳng quan tâm.

Gã xoay mình nhảy tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Nếu không có người là gã nhảy ra. Nhưng gã vừa trông thấy Thái hậu vung song chưởng đánh về phía sau.

Tiếp theo hai người bay tung lên té huych xuống đất thật mạnh. Một người ngã lăn dưới cửa sổ.

Vì Tiểu Bảo lơ mờ nhìn thấy người này mặc sắc phục thị vệ ở trong cung thì rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Tại sao Thái hậu lại đánh thị vệ ở trong cung?

Lại thấy Thái hậu xẹt mình ẩn vào trong bụi hoa. Ngoài xa mấy trượng sáu, bảy người đánh đánh nhau, trong tay đều cầm binh khí. Cuộc chiến đấu vô cùng khốc liệt.

Từ đằng xa có tiếng người hô lớn:

- Bất thích khách! Bất thích khách!

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm, bụng bảo dạ:

- Té ra trong cung có thích khách lẻ vào, chứ không phải họ định bắt ta.

Gã lại chú ý nhìn ra thấy Thái hậu đang đánh nhau với một tên thị vệ. Tên thị vệ này sử một cặp cương trùy phát ra ánh sáng lấp lánh rọi tới.

Lát sau Thái hậu lại đánh chết tên thị vệ rồi tung mình ẩn vào trong bóng tối.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bọn thị vệ trong cung không phải đến bắt ta, chẳng lẽ chúng lại vâng mệnh Hoàng thượng đi bắt Thái hậu? Nếu vậy lão gia bất tất phải trốn nữa.

Gã quay lại nhìn tiểu Quận chúa thấy cô ngồi dậy rồi, miệng khẽ bật tiếng rên rĩ. Vì Tiểu Bảo biết mình không có gì nguy hiểm, trong lòng lại vui vẻ, gã đến bên tiểu Quận chúa khẽ hỏi:

- Người có đau lắm không? Bên ngoài lại có người bắt người đó, chớ có lên tiếng.

Tiểu Quận chúa sợ quá không dám rên nữa.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng hô:

- Giống chó chân đen nanh sắc ghê gớm! Lên núi Đỉnh Thương quách!

Tiểu Quận chúa "ủa" lên một tiếng, nói:

- Họ là người nhà ta.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Chẳng lẽ là bạn với người ư? Sao người lại biết?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Bọn chúng hô ám hiệu ở trong Mộc vương phủ nhà ta. Đưa ta ra coi... Lệ lên! Lệ lên!

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Có phải bọn chúng sấn vào Hoàng cung để cứu người không?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Ta không biết. Đây là Hoàng cung hay sao?

Vì Tiểu Bảo không đáp, bụng bảo dạ:

- Nếu chúng mà biết con tiểu nha đầu này ở đây tất xông vào để cứu thị. Lão gia một mình khó địch nổi số đông.

Gã liền giơ tay ra giữ chặt lấy miệng tiểu Quận chúa nói:

- Người chớ có lên tiếng để người ngoài phát giác thì tất cả cái đuôi kia của người cũng bị gãy nốt, ta quyết không tha.

Bên ngoài vang lên những tiếng la "ối ối" và tiếng reo hò:

- Giết được hai tên thích khách rồi.

Lại có người hô:

- Thích khách trốn về phía đông, chúng ta phải rượt cho lẹ.

Tiếng người mỗi lúc một xa. Vì Tiểu Bảo buông tay ra, nói:

- Bè lũ của người trốn chạy hết rồi.

Tiểu Quận chúa cãi:

- Không phải họ trốn chạy đâu, họ bảo nhau lên núi Điểm Thương, nói tức là tạm thời rút lui trong chốc lát.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Chó chân đen là ai?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Chó chân đen là bọn võ sĩ dưới trướng Hoàng đế nhà Mãn Thanh.

Tiếng người truyền lệnh ở đằng xa vẫn còn văng vẳng vọng lại không ngớt. Hiển nhiên trong cung đang điều động thị vệ vây bắt thích khách.

Đột nhiên phía dưới cửa sổ có người rên ư ử hai tiếng mà lại là thanh âm phụ nữ. Vì Tiểu Bảo nói:

- Còn tên thích khách chưa chết ta ra đâm cho thị hai đao. Thị vệ trong cung toàn là đàn ông, vậy tiếng rên đàn bà dĩ nhiên là thích khách.

Tiểu Quận chúa cản lại nói:

- Đừng đừng!... Đừng giết y, không chừng là người trong phủ ta.

Cô bám lấy vai Vi Tiểu Bảo đứng lên, không thể nghĩ đến chân bên phải bị đau được nữa, chân trái cô nhảy cẫng nhấc đến bên cửa sổ. Cô thấy dưới cửa sổ có hai người, liền cất tiếng hỏi:

- Có phải Thiên Nam, Địa Bắc...

Vi Tiểu Bảo vội đưa tay bưng miệng cô.

Người đàn bà dưới cửa sổ đáp:

- Thuộc hạ ở dưới trướng Khổng Tước Minh Vương. Cô là... tiểu Quận chúa phải không?

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Người đàn bà này đã phát giác ra tông tích tiểu Quận chúa thì tai vạ không nhỏ.

Gã giờ gươm truy thủ lên toan liệng xuống. Bỗng cổ tay bị rít chặt, thì ra bị tiểu Quận chúa nắm rồi. Tiếp theo dưới nách gã đau nhói.

Vi Tiểu Bảo cảm thấy toàn thân tê chồn. Thanh gươm truy thủ xuýt nữa tuột tay, gã không còn sức để liệng xuống.

Bỗng nghe tiểu Quận chúa hỏi:

- Có phải sư tử đấy không?

Người đàn bà ở dưới cửa sổ đáp:

- Ta đây. Người... làm gì ở trong đó?

Tiểu Quận chúa chưa trả lời, Vi Tiểu Bảo đã lên tiếng:

- Con mẹ nó! Người đến đây làm chi?

Tiểu Quận chúa cản lại nói:

- Người... Người đừng thoá mạ y. Y là sư tử của ta. Sư tử ới! Sư tử bị thương rồi phải không? Hỡi ôi! Người... người mau nghĩ cách gì để giải cứu sư tử ta. Sư tử đối với ta rất tử tế.

Cô nói mấy câu này với cả hai người nhưng lộn xộn, không minh bạch.

Người đàn bà dưới cửa sổ bật tiếng rên rồi nói:

- Ta không muốn cho thằng lỏi đó cứu trợ, vì gã chẳng có bản lĩnh gì thì còn cứu ta thế nào được?

Hiện giờ khí huyết Vi Tiểu Bảo đã lưu thông như thường. Gã cựa mạnh một cái, rồi lại thoá mạ:

- Con đượi thối tha kia! Lão gia không đủ bản lãnh để cứu người ư? Bất quá người là một tên tiểu nha đầu hạng chín. Hừ! Lão gia chỉ đưa một ngón tay út ra là con mẹ nó... cứu được hai ba mươi tên, bảy tám chục tên.

Lúc này ở đằng xa lại vang lên những tiếng hô "Bất thích khách! Bất thích khách!".

Tiểu Quận chúa trong bụng rất dỗi hoang mang, miệng lắp bắp:

- Người mau cứu sư tỷ ta đi! Ta... hô luôn ba câu: Hảo ca ca! Hảo ca ca! Hảo ca ca!

Lúc trước Vì Tiểu Bảo giục mãi cô không chịu hô ba tiếng này. Nhưng hiện giờ cô thấy cứu người là gấp liền hô luôn mấy câu.

Vì Tiểu Bảo cao hứng cười ha hả, hỏi:

- Hảo muội muội! Muội muội muốn ca ca làm gì?

Tiểu Quận chúa đỏ mặt lên đáp:

- Ta yêu cầu người cứu thoát sư tỷ ta.

Người đàn bà dưới cửa sổ gắng gượng lên giọng quát cường nói:

- Tiểu Quận chúa! Đừng năn nỉ gã vô ích. Thằng lỏi này óc chưa lo nổi mình óc thì còn nói gì đến chuyện cứu ai nữa?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hừ! Ta nể mặt hảo muội muội của ta mà ta phải cứu người. Hảo muội muội! Những điều gì chúng ta đã nói thì phải nhớ tới sau này đừng có cãi cối. Người yêu cầu ta cứu sư tỷ những. Vậy từ nay người không được đổi giọng, mà vĩnh viễn phải kêu ta bằng "Hảo ca ca".

Tiểu Quận chúa đáp:

- Người muốn ta kêu bằng gì cũng được. Hảo bá bá! Hảo thúc thúc, Hảo công công!...

Vì Tiểu Bảo bật cười ngắt lời:

- Ta chỉ làm hảo ca ca của người thôi. Cho những người kêu ca bằng công công thì chẳng thiếu gì. Đâu ta có hám?...

Tiểu Quận chúa nói:

- Được rồi! Ta vĩnh viễn... kêu người bằng hảo... hảo...

Vì Tiểu Bảo hỏi gạn:

- Hảo cái gì?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Hảo... hảo ca ca!

Cô nói rồi khẽ đẩy lưng Vi Tiểu Bảo một cái. Vi Tiểu Bảo nhảy ra ngoài cửa sổ thì thấy một cô gái mình mặc áo đen ngồi co ro vào tường. Gã nói:

- Bọn thị vệ trong cung đến bắt người đem chém nát ra như tương làm mắm ăn.

Nữ lang nói:

- Ta có cần gì? Sẽ có người trả thù cho ta.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Con tiểu nha đầu này ăn nói quật cường. Bọn thị vệ chưa giết người ngay đâu. Trước hết chúng còn lột trần truồng người ra rồi lấy người làm... làm vợ.

Nữ lang kia quả nhiên trong lòng hồi hộp không dám bước nữa, liền nói:

- Người chém bản cô nương một đao phút đi cho rồi.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sao ta lại giết người? Ta cũng không muốn lột quần áo người và bắt người làm vợ.

Gã nói rồi cúi xuống ôm nữ lang.

Nữ lang hốt hoảng vùng chưởng đánh gã một cái bạt tai. Nhưng nàng đang bị trọng thương, bàn tay chẳng có chút kinh lực nào, chỉ phát nhẹ vào mặt Vi Tiểu Bảo một cái.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Người chưa làm vợ mà đã gãi ngứa cho chồng.

Đoạn gã ôm nữ lang chạy vào phòng.

Tiểu Quận chúa mừng quá chạy lại ôm nàng đặt lên giường.

Ngoài cửa sổ có tiếng người khẽ nói:

- Quế công công!... Cô gái này... là tên phản tặc... không cứu thị được đâu.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, cất giọng run run hỏi:

- Người... người là ai?

Người kia đáp:

- Tiểu nhân là... thị vệ... ở trong cung.

Vì Tiểu Bảo hiểu ngay là tên thị vệ vừa bị Thái hậu đánh cho một chưởng. Gã mới bị thương chứ chưa chết. Nghe tiếng nói nhất gừng ai cũng hiểu thương thế gã rất trầm trọng.

Vì Tiểu Bảo tự nhủ:

- Nếu ta đem con nhỏ áo đen này đã ra tất là được công lớn. Nhưng còn tiểu Quận chúa thì làm thế nào? Nếu vụ này bị tiết lộ là một mối họa lớn.

Gã nhảy ra ngoài cửa sổ hỏi:

- Người bị thương rồi ư?

Người kia ấp úng đáp:

- Tiểu nhân... trước ngực...

Vì Tiểu Bảo cầm gươm truy thủ đâm vào trước ngực tên thị vệ.

Tên thị vệ chết ngay lập tức.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>